

**UCHWAŁA NR
Rady Miasta Krakowa
z dnia**

w sprawie skargi na działanie Komendanta Straży Miejskiej Miasta Krakowa

Na podstawie art. 229 pkt 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2025 r. poz. 1691) uchwała się, co następuje:

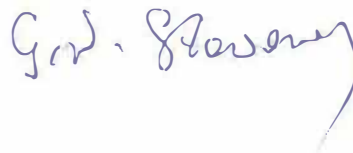
§ 1. Uznaje się za bezzasadną skargę (...) * na działanie Komendanta Straży Miejskiej Miasta Krakowa.

§ 2. Uzasadnienie faktyczne i prawne rozpatrzenia skargi stanowi załącznik do uchwały.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

**W imieniu Komisji
Przewodniczący Komisji Skarg, Wniosków i Petycji
Rady Miasta Krakowa**

Grzegorz Wojciech Stawowy

Załącznik do uchwały nr
Rady Miasta Krakowa
z dnia

W dniu 23 grudnia 2025 r. do Rady Miasta Krakowa wpłynęła skarga (...) * na działanie Komendanta Straży Miejskiej Miasta Krakowa.

Zgodnie z postanowieniami art. 229 pkt 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2025 r. poz. 1691), jeżeli przepisy szczególne nie określają innych organów właściwych do rozpatrywania skarg organem właściwym do rozpatrzenia skargi dotyczącej zadań lub działalności Prezydenta Miasta Krakowa i gminnych jednostek organizacyjnych jest Rada Miasta Krakowa, co czyni zasadnym podjęcie uchwały.

Skarga (...) * na działanie Komendanta Straży Miejskiej Miasta Krakowa zawiera zarzuty „w związku z prowadzoną praktyką ograniczania prawa dostępu do informacji publicznej w postaci informacji o sposobie ukarania sprawcy konkretnego wykroczenia”.

Komendant Straży Miejskiej Miasta Krakowa w przygotowanym stanowisku przedstawił następujące wyjaśnienia.

W dniu 27 lutego 2023 r. skarżący złożył drogą elektroniczną zawiadomienie o zaparkowaniu samochodu osobowego w rejonie ul. Nad Sudolem 6 w Krakowie informując, iż pojazd zastawiał chodnik pozostawiając mniej niż 1,5 metra przejścia dla pieszych, co według skarżącego stanowiło naruszenie art. 47 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym. Do zawiadomienia skarżący załączył dokumentację fotograficzną obrazującą sposób postoju pojazdu.

W związku z przedmiotową korespondencją właściwy miejscowo Oddział II Krowodrza Straży Miejskiej Miasta Krakowa podjął czynności wyjaśniające w sprawie zgłoszonego wykroczenia określonego w art. 97 Kodeksu wykroczeń w zw. z art. 47 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym. W wyniku przeprowadzonego postępowania wobec kierującego pojazdem zastosowano środek przewidziany prawem w postaci pouczenia.

Pismem z dnia 4 kwietnia 2023 r. o sygn. ST.OII.441.535.2023 skarżący został poinformowany o przeprowadzonym postępowaniu oraz o zastosowaniu wobec sprawcy wykroczenia drogowego środków przewidzianych prawem i skutkiem powyższego niewniesieniu wniosku o ukaranie do Sądu Rejonowego.

W dniu 10 lutego 2024 r. wpłynął wniosek skarżącego o udostępnienie informacji publicznej w zakresie: 1. Działań podjętych w związku z zawiadomieniem; 2. Sposobu zakończenia sprawy o wykroczenie oraz terminu zakończenia postępowania; 3. Wykrycia sprawcy wykroczenia, a jeżeli sprawca został wykryty, sposobu jego ukarania. 4. Przedstawienia akt postępowania wyjaśniającego związanych ze sprawą w formie wykazu/spisu dokumentów, które znajdują się w zgromadzonych aktach.

Odpowiedź na wniosek o udostępnienie informacji publicznej została udzielona pismem z dnia 22 lutego 2024 r. o sygn. ST.WO.0137.22.2024. Skarżący został poinformowany, że wnioskowana w punktach 1-3 informacja została udostępniona skarżącemu pismem z dnia 4 kwietnia 2023 r. o sygn. ST.OII.441.535.2023. Natomiast w zakresie punktu 4 wniosku

o udostępnienie informacji publicznej skarżący został poinformowany o zawartości akt przedmiotowej sprawy, w tym o notatce urzędowej sporządzonej w ramach przedmiotowego postępowania.

W dniu 4 marca 2024 r. wpłynął wniosek skarżącego o udostępnienie informacji publicznej, dotyczący odpowiedzi udzielonej na wniosek o udostępnienie informacji publicznej w sprawie o sygn. ST.WO.0137.22.2024, którym skarżący wniósł o udostępnienie informacji w następującym zakresie: 1. Jakże konkretnie działania/środki zastosowano wobec sprawcy wykroczenia? (np. mandat, pouczenie). 1.1. Jeżeli sprawca został ukarany mandatem, na jaką kwotę wystawiono mandat? 2. Udostępnienie notatki urzędowej, która znajduje się w aktach przedmiotowej sprawy, w formie skanu lub elektronicznej kopii.

Odpowiedź na kolejny wniosek skarżącego o udostępnienie informacji publicznej została udzielona pismem z dnia 18 marca 2024 r. o sygn. ST.WO.0137.33.2024.

Skarżący został poinformowany, że informacje, o których jest mowa w punktach 1 i 1.1 wniosku nie mogą zostać udzielone ze względu na ochronę prywatności osoby fizycznej i w tym zakresie zachodzi konieczność wydania decyzji o odmowie udzielenia informacji publicznej, która to decyzja zostanie wydana odrębnym pismem. Ponadto w zakresie punktu 2 wniosku skarżący został poinformowany o przekazaniu kopii notatki, znajdującej się w aktach sprawy oraz o poddaniu treści notatki anonimizacji i ochronie informacji ze względu na prywatność osoby fizycznej. Do pisma została załączona zanonimizowana notatka urzędowa z dnia 4 kwietnia 2023 r. sporządzona przez inspektora Sekcji ds. Wykroczeń Oddziału II Krowodrza Straży Miejskiej Miasta Krakowa prowadzącego sprawę o sygn. Akt ST.OII.441.535.2023, dokumentująca fakt stawiennictwa kierującego pojazdem i zastosowania wobec niego środka przewidzianego prawem w postaci pouczenia. W przekazanej skarżącemu kopii notatki anonimizacji poddano dane osobowe kierującego oraz informację o rodzaju zastosowanego środka.

Jednocześnie została wydana decyzja nr 1/2024 (o sygn. ST.WO.0137.33.2024) w sprawie wniosku skarżącego z dnia 4 marca 2024 r. o udostępnienie informacji publicznej. W przedmiotowej decyzji odmówiono udostępnienia skarżącemu wnioskowanej informacji publicznej w zakresie pkt 1 i 1.1 wniosku oraz poinformowano, że w pozostałym zakresie wnioskowana informacja została udostępniona pismem z dnia 18 marca 2024 r.

Uzasadniając powyższe rozstrzygnięcie wskazano, że w ocenie organu udostępnienie informacji w zakresie pkt 1 i 1.1 wniosku tj. o środkach zastosowanych wobec tej konkretnej (prywatnej) osoby fizycznej - jej ewentualnym ukaraniu/pouczeniu ze względu na możliwość jej identyfikacji, podlega ograniczeniu ze względu na jej prywatność na podstawie art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej, jako udostępnienie danych osobowych - danych dotyczących czynów zabronionych, podlegających ochronie wynikającej z art. 10 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych - RODO).

W uzasadnieniu wydanej decyzji stwierdzono również, że informacja o tym, jakie środki przewidziane prawem zastosowano wobec konkretnej osoby, jeśli popełniła wykroczenie, stanowi dane osobowe, które podlegają ochronie wynikającej z art. 10 przywołanego powyżej aktu prawnego jako dane dotyczące wyroków skazujących oraz czynów zabronionych lub powiązanych środków w rozumieniu tego przepisu. Podniesiono także, że jak się wskazuje

czyny zabronione, o których mowa w art. 10 wskazanego rozporządzenia, stanowią informacje o popełnieniu przestępstwa (naruszenia obowiązującego prawa) przez daną osobę fizyczną, ale niestwierdzone wyrokami sądowymi - jak np. informacja o nałożeniu mandatu karnego, który ukarany przyjął - przywołując pogląd komentatorów RODO (P. Litwiński (red.), Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych). Komentarz, 2021, Legalis, teza 5 do art. 10). Wskazano ponadto, że zgodnie z wyrokiem NSA z dnia 14 maja 2021 r. (sygn. akt III OSK 1466/21, Legalis 2577610) danymi osobowymi są informacje, które w połączeniu z innymi danymi osobowymi - w tym np. wizerunkiem (lub nawet w określonej czasoprzestrzeni) pozwalają na identyfikację konkretnej osoby fizycznej.

W tym miejscu wyjaśniam, że zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej prawo do informacji publicznej podlega ograniczeniu ze względu na prywatność osoby fizycznej lub tajemnicę przedsiębiorcy, ograniczenie to nie dotyczy jednak informacji o osobach pełniących funkcje publiczne, mających związek z pełnieniem tych funkcji, w tym o warunkach powierzenia i wykonywania funkcji, oraz przypadku, gdy osoba fizyczna lub przedsiębiorca rezygnują z przysługującego im prawa. Z kolei według art. 10 Rozporządzenia RODO przetwarzania danych osobowych dotyczących wyroków skazujących oraz czynów zabronionych lub powiązanych środków bezpieczeństwa na podstawie art. 6 ust. 1 wolno dokonywać wyłącznie pod nadzorem władz publicznych lub jeżeli przetwarzanie jest dozwolone prawem Unii lub prawem państwa członkowskiego przewidującymi odpowiednie zabezpieczenia praw i wolności osób, których dane dotyczą, a wszelkie kompletne rejestry wyroków skazujących są prowadzone wyłącznie pod nadzorem władz publicznych.

W dniu 29 marca 2024 r. skarżący wniósł o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej wydaniem decyzji nr 1/2024 z dnia 18 marca 2024 r. w przedmiocie odmowy udostępnienia informacji publicznej wskazując na błędne zastosowanie przez organ przepisów ustawy o dostępie do informacji publicznej, polegające na nieuzasadnionym przyjęciu, że w sprawie zachodzi potrzeba ochrony prywatności osoby fizycznej oraz wnosząc o uchylenie decyzji w całości oraz udostępnienie informacji w zakresie pkt 1 i 1.1. wniosku z dnia 4 marca 2024 r.

W wyniku rozpatrzenia wniosku skarżącego o ponowne rozpatrzenie sprawy w ramach postępowania o sygn. w dniu 11 kwietnia 2024 r. została wydana decyzja nr 5/2024 (o sygn. ST.WO.0137.33.2024) na mocy której utrzymano w mocy decyzję nr 1/2024 o odmowie udostępnienia wnioskowanej informacji publicznej w zakresie pkt. 1 i 1.1 wniosku z dnia 4 marca 2024 r. o udostępnienie informacji publicznej. Jednocześnie poinformowano skarżącego, że w pozostałym zakresie wnioskowana informacja została udostępniona pismem z dnia 18 marca 2024 r. o sygn. ST.WO.0137.33.2024.

Uzasadniając przedmiotową decyzję ponownie przywołano wskazaną powyżej argumentację w zakresie zasadności ograniczenia w tym przypadku prawa dostępu do informacji publicznej ze względu na prywatność osoby, której dotyczyłyby żądane przez skarżącego informacje dotyczące rodzaju zastosowanego wobec tej osoby środka przewidzianego prawem.

W dniu 10 maja 2024 r. do krakowskiej jednostki Straży wpłynęła skarga skarżącego do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 10 maja 2024 r. na decyzję

Komendanta Straży Miejskiej Miasta Krakowa nr 5/2024 z dnia 11 kwietnia 2024 r., na mocy której utrzymano w mocy decyzję nr 1/2024 z dnia 18 marca 2024 r. w przedmiocie odmowy udostępnienia informacji publicznej w zakresie pkt I i 1.1. wniosku z dnia 4 marca 2024 r.

W uzasadnieniu wniesionej skargi skarżący w szczególności podniósł, iż w zaskarżonej sprawie brak jest podstaw do ograniczenia jawności informacji z uwagi na art. 5 ust. 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej. Jak wskazał, zgodnie z przywołanym przepisem prawo do informacji podlega ograniczeniu ze względu na prywatność osoby fizycznej lub osobę przedsiębiorcy, zaś objęte wnioskiem informacje dotyczą reakcji prawnej w zakresie sankcji z tytułu popełnienia wykroczenia drogowego, a co za tym idzie, informacje te nie odnoszą się do kwestii ukarania określonej osoby i wymierzonej jej z tego tytułu sankcji, a tego w jaki sposób przy tego rodzaju zdarzeniu zadziałał organ. Skarżący wskazał także, że sama reakcja dotycząca danego wykroczenia, polegająca na wskazaniu podjętych w związku z nią środków nie stanowi informacji o popełnionym czynie zabronionym. Jak stwierdził ponadto w okolicznościach sprawy nie budzi bowiem wątpliwości, że wykroczenie zostało popełnione, na co wskazuje udostępniona notatka urzędowa, a co za tym idzie udostępnienie informacji w zakresie podjętych działań nie prowadziłoby do naruszenie prywatności osoby dopuszczającej się wykroczenia, a wskazywałoby jedynie, jak w przypadku danego rodzaju wykroczenia działa organ władzy publicznej w postaci straży miejskiej.

Skarżący podniósł również m.in., iż jego zapytanie nie dotyczyło środków zastosowanych wobec konkretnej osoby, a w związku z określonym zdarzeniem, co za tym idzie, brak jest podstaw do tego by uznać, że udostępnienie przedmiotowej informacji pozwoli na identyfikację określonej osoby, a co za tym idzie na naruszenie jej prywatności.

Skargę skarżącego wraz z aktami sprawy oraz odpowiedzią na skargę przekazano do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie.

W przedłożonej sądowi administracyjnemu odpowiedzi na skargę przedstawiono stan faktyczny tj. przebieg postępowań o sygn. ST.WO.137.22.2024 i ST.WO.137.33.2024 przeprowadzonych w wyniku złożenia przez skarżącego wniosków o udostępnienie informacji publicznej z dni 10 lutego i 4 marca 2024 r. oraz ustosunkowując się do zarzutów skarżącego przedstawiono obszerną argumentację w zakresie zasadności ograniczenia w tym przypadku prawa dostępu do informacji publicznej ze względu na prywatność osoby, której dotyczyłyby żądane przez skarżącego informacje dotyczące rodzaju zastosowanego wobec tej osoby środka przewidzianego prawem — tj. informacje dotyczące ukarania tej osoby, z uwagi na możliwość jej identyfikacji przez skarżącego.

W szczególności podniesiono, że zgodnie z art. 4 pkt 1 rozporządzenia RODO danymi osobowymi są nie tylko wszelkie informacje o zidentyfikowanej osobie fizycznej, ale także wszelkie informacje o możliwej do zidentyfikowania osobie fizycznej - tym samym w świetle tego przepisu możliwa do zidentyfikowania osoba fizyczna to osoba, którą można bezpośrednio lub pośrednio zidentyfikować. Wskazano, że zakres pojęcia informacja obejmuje nie tylko znaki językowe, lecz także inne okoliczności towarzyszące znakom językowym, oraz informacje pozajęzykowe, a dane osobowe mogą przybierać różną formę (red. P. Litwiński, Ogólne rozporządzenie o ochronie danych osobowych. Ustawa o ochronie danych osobowych. Wybrane przepisy sektorowe. Komentarz, Warszawa 2021, teza 2 do art. 4, s. 101). Jak zaznaczono w świetle uzasadnienia wyroku NSA z dnia 14 maja 2021 r. (sygn. akt III OSK 1466/21, Legalis 2577610) danymi osobowymi są informacje, które w połączeniu z innymi danymi osobowymi - w tym np. wizerunkiem (lub nawet w określonej

czasoprzestrzeni) pozwalają na identyfikację konkretnej osoby fizycznej. W związku z tym podkreślono, że wnioskowana przez skarżącego informacja dotyczyła konkretnej osoby, posiadacza, a najprawdopodobniej jednocześnie właściciela pojazdu konkretnej marki, o konkretnym numerze rejestracyjnym, które to dane jako osobie zgłaszającej wykroczenie były znane skarżącemu (wskazano także, że w sytuacji, w której skarżący nie podałyby tych danych to można by ze znacznym prawdopodobieństwem domniemywać, że zgłaszając interwencję dotyczącą pojedynczego pojazdu, posiadał dane dotyczące tego pojazdu).

Jak zaznaczono, tym samym udzielenie informacji o tym, jakie środki przewidziane przepisami zastosowano wobec konkretnej osoby, która popełniła wykroczenie z uwagi na możliwość identyfikacji tej osoby, bądź bezpośrednio (np. przez obserwację przebiegu interwencji przez osobę zgłaszającą interwencję, która następnie złożyła wniosek o udostępnienie informacji publicznej; przez obserwację pojazdu, którego kierujący według osoby zgłaszającej miał popełnić wykroczenie - w tym również, w sytuacji, w której w trakcie dokonywania zgłoszenia osoba kierująca podeszła do pojazdu), bądź pośrednio - tj. z wykorzystaniem danych dotyczących zgłaszanego pojazdu stanowi udzielenie informacji o karalności konkretnej osoby fizycznej i podlega ochronie wynikającej z art. 10 RODO - jako przetwarzanie danych osobowych dotyczących czynów zabronionych w rozumieniu tego przepisu. Wskazano także, że zgodnie z wyrażonym w orzecznictwie NSA poglądem, w razie kolizji między zasadą jawności informacji publicznej, a ochroną prywatności i danych osobowych osób fizycznych, dopuszczalny będzie jedynie taki sposób udostępniania informacji publicznej, który nie naruszy dóbr chronionych, czyli anonimizacja danych, przede wszystkim danych wrażliwych, a jeżeli nie ma takiej możliwości, a anonimizacja nie zapewnia pełnej ochrony w zakresie poszanowania prawa do życia prywatnego powinna zostać wydana decyzja odmowna (wyrok NSA z dnia 9 grudnia 2021 r., sygn. akt III OSK 4728/21, Legalis nr 2683584).

Tym samym nie podzielono poglądu skarżącego, iż objęte wnioskiem informacje dotyczą reakcji prawnej w zakresie sankcji z tytułu popełnienia wykroczenia drogowego, a co za tym idzie, informacje te nie odnoszą się do kwestii ukarania określonej osoby i wymierzonej jej z tego tytułu sankcji, a tego w jaki sposób przy tego rodzaju zdarzeniu zadziałał organ. Wskazano, że nie ulega wątpliwości, że wnioskowana przez skarżącego informacja jest informacją o konkretnym środku prawnym (rodzaju sankcji) zastosowanym w konkretnej sytuacji wobec konkretnej osoby. Ponadto za nie znajdujące oparcia w świetle przedstawionej argumentacji uznano stwierdzenie skarżącego, iż zapytanie nie dotyczyło środków zastosowanych wobec konkretnej osoby, a w związku z określonym zdarzeniem, co za tym idzie, brak jest podstaw do tego by uznać, że udostępnienie przedmiotowej informacji pozwoli na identyfikację określonej osoby, a co za tym idzie na naruszenie jej prywatności.

Jak bowiem podniesiono w świetle faktu, iż skarżący jako osoba zgłaszająca był na miejscu zgłaszanego zdarzenia oraz posiadał informacje o zgłaszanym pojeździe możliwe było dokonanie przez niego identyfikacji osoby, której dotyczyła informacja o udostępnieniu, której wystąpił.

Podniesiono ponadto kwestię niezbędności uzyskania przez skarżącego w celu dokonania kontroli w zakresie realizacji przez organ swoich ustawowych zadań dotyczących m.in. czuwania nad porządkiem i kontroli ruchu drogowego (wynikających z art. 11 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o strażach gminnych), uzyskania informacji o konkretnym środku prawnym (rodzaju sankcji) zastosowanym w konkretnej sytuacji wobec konkretnej

osoby, w tym o wysokości nałożonej w drodze mandatu karnego grzywny, i tym samym niezbędności uzyskanie takiej informacji z punktu widzenia celów prawa do informacji publicznej. Wskazano, iż w ocenie organu w przypadku zgłoszenia wykroczenia drogowego dla ustalenia, czy organ zrealizował swoje ustawowe zadania dotyczące czuwania nad porządkiem i kontroli ruchu drogowego, a więc dla oceny zakresu dopuszczalności realizacji przez skarżącego prawa do informacji publicznej, niezbędne i zasadne jest jedynie uzyskanie informacji o podjęciu stosownych działań. Natomiast jak wskazano udostępnienie wnioskowanej przez skarżącego informacji o konkretnym środku prawnym (rodzaju sankcji) zastosowanym w konkretnej sytuacji wobec konkretnej osoby, w tym o wysokości nałożonej w drodze mandatu karnego grzywny pozostaje poza zakresem realizacji prawa do informacji publicznej. Przywołano tu wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 30 września 2015 r. (sygn. akt I OSK 1854/14, Legalis nr 1362242), zgodnie z którym przy udostępnieniu informacji o wynagrodzeniu, w szczególności o przyznanych nagrodach, danej osoby organ powinien każdorazowo analizować, czy jest ona niezbędna z punktu widzenia celów prawa do informacji publicznej, a także czy nie narusza godności i intymności osoby, której taka informacja dotyczy.

Wskazano również na to, iż wnioskowana przez skarżącego informacja jest zawarta w aktach czynności wyjaśniających, do których dostęp jest limitowany na podstawie przepisów ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia odwołujących się do odpowiedniego stosowania przepisów Kodeksu postępowania karnego (wskazano na art. 38 § 1 Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia odwołujący się do odpowiedniego stosowania art. 156 § 1-5 i 6, art. 157, art. 158 Kodeksu postępowania karnego, a w szczególności odpowiedniego stosowania art. 156 § 5 k.p.k. regulującego zasady i tryb dostępu do informacji wynikających z dokumentów wchodzących w skład akt postępowania przygotowawczego). Podniesiono, że zgodnie z przywołanymi przepisami prawo wglądu do dokumentów stanowiących materiały czynności wyjaśniających wyłącznie stronom, obrońcom, pełnomocnikom i przedstawicielom ustawowym stronom w postępowaniu w sprawach o wykroczenie (oraz wyjątkowo innym podmiotom - za zgodą organu prowadzącego postępowanie). Tym samym podkreślono, iż uzyskanie dostępu do informacji wynikających z dokumentów wchodzących w skład akt czynności wyjaśniających, w trybie informacji publicznej, przez osobę nieuprawnioną do uzyskania tych informacji w kodeksowym trybie prowadziłoby do obejścia regulacji kodeksowych określających zasady i tryb dostępu do takich informacji, a przede wszystkim do obejścia przepisów limitujących dostęp do tych informacji określonym podmiotom.

Wyrokiem z dnia 24 lipca 2024 r., sygn. akt II SA/Kr 748/24 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie uchylił zaskarżoną decyzję oraz poprzedzającą ją decyzję tego samego organu. Ponadto zasądził od Straży Miejskiej Miasta Krakowa na rzecz skarżącego kwotę 200 tytułem zwrotu kosztów postępowania (kwota ta została skarżącemu wypłacona).

W przedstawionym uzasadnieniu Sąd nie podzielił argumentacji organu przedstawionej w odpowiedzi na skargę, w tym dotyczącej możliwości identyfikacji przez skarżącego sprawcy wykroczenia.

Jak m.in. sąd stwierdził udzielenie informacji o tym, jakie środki przewidziane przepisami zastosowano wobec określonej osoby, która popełniła wykroczenie, stanowi udzielenie informacji o karalności konkretnej osoby fizycznej i podlega ochronie wynikającej z RODO. Niemniej wskazał, iż nie dostrzegł żadnych konkretnych okoliczności, które

dawałyby podstawę do przyjęcia, że skarżący miał możliwość identyfikacji sprawcy wykroczenia, którego dotyczył wniosek.

Nieprawomocny wyrok wraz z uzasadnieniem został w dniu 12 września 2024 r. doręczony radcy prawnemu reprezentującemu w przedmiotowej sprawie Straż Miejską Miasta Krakowa. W dniu 5 grudnia 2024 r. jednostce zostało doręczone prawomocne orzeczenie wraz ze stwierdzeniem daty jego prawomocności na dzień 24 października 2024 r.

W dniu 19 grudnia 2024 r. do Skarżącego zostało skierowane pismo z informacją o udzieleniu odpowiedzi na złożony wniosek o udostępnienie informacji publicznej w terminie do dnia 20 stycznia 2025 r. (jak podstawę prawną przedłużenia terminu do udostępnienia informacji publicznej wskazano art. 13 ust. 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej - zgodnie z przedmiotowym przepisem jeżeli informacja publiczna nie może być udostępniona w terminie określonym w ust. 1 (tj. terminie 14 dniowym), podmiot obowiązany do jej udostępnienia powiadamia w tym terminie o powodach opóźnienia oraz o terminie, w jakim udostępni informację, nie dłuższym jednak niż 2 miesiące od dnia złożenia wniosku).

W dniu 17 stycznia 2025 r. po ponownym rozpatrzeniu wniosku z dnia 4 marca 2024 r. o udostępnienie informacji publicznej została wydana decyzja nr 1/2025.

Przedmiotową decyzją, odmówiono skarżącemu udostępnienia wnioskowanej informacji publicznej w zakresie pkt. 1 i 1.1 wniosku z dnia 4 marca 2024 r. o udostępnienie informacji publicznej. Jednocześnie skarżący został poinformowany, że w pozostałym zakresie wnioskowana informacja została udostępniona pismem z dnia 18 marca 2024 r. o sygn. ST.WO.0137.33.2024.

Uzasadniając zapadłe rozstrzygnięcie przedstawiono obszerną argumentację odwołującą się do przepisów rozporządzenia RODO opartą na analizie przeprowadzonej przez Inspektora Ochrony Danych Jednostki.

Zaznaczono, że udzielając odpowiedzi na wniosek oraz wydając decyzję w sprawie organ bierze pod uwagę definicje danych osobowych zawartych w art. 4 pkt 1 rozporządzenia RODO, zgodnie z którym dane osobowe oznaczają wszelkie informacje o zidentyfikowanej lub możliwej do zidentyfikowania osobie fizycznej („osobie, której dane dotyczą”), zaś możliwa do zidentyfikowania osoba fizyczna to osoba, którą można bezpośrednio lub pośrednio zidentyfikować, w szczególności na podstawie identyfikatora takiego jak imię i nazwisko, numer identyfikacyjny, danych o lokalizacji, identyfikatora internetowego lub jednego, bądź kilku, szczególnych czynników określających fizyczną, fizjologiczną, genetyczną, psychiczną, ekonomiczną, kulturową lub społeczną tożsamość osoby fizycznej. Podkreślono, że w tym kontekście fakt, iż wnioskodawca nie pyta o imię i nazwisko osoby ukaranej nie jest jednoznaczne z tym, że nie pyta o dane osobowe. Wskazano również, że Urząd Ochrony Danych Osobowych niezmiennie stoi na stanowisku, że numer rejestracyjny pojazdu stanowi dane osobowe w rozumieniu RODO, i tożsame stanowisko zajmuje także Europejska Rada Ochrony Danych. Stwierdzono w związku z tym, że numer rejestracyjny pojazdu stanowi zatem informacje o zidentyfikowanej lub możliwej do zidentyfikowania osobie fizycznej, tj. dane osobowe podlegające ochronie na podstawie RODO. Zaznaczono, że przy tym nie ma znaczenia, czy osoba wnioskująca o udostępnienie tych danych dysponuje (bądź nie) innymi informacjami, które umożliwiałyby identyfikację podmiotu danych, gdyż numer tablicy rejestracyjnej, czy numer nadwozia pojazdu stanowi niekiedy wystarczające dane do ustalenia tożsamości właściciela pojazdu.

Podkreślono ponadto, że administrator danych osobowych (tj. Komendant Straży Miejskiej Miasta Krakowa) ma wiedzę, wobec kogo zostały zastosowane środki przewidziane w przepisach prawa na skutek zgłoszenia interwencji przez wnioskodawcę, ma pełne dane osobowe podmiotu danych, a ponieważ zgłoszenie dotyczyło tylko jednego pojazdu, czyli jednego kierującego pojazdem (zidentyfikowanego w wyniku przeprowadzonych czynności wyjaśniających) udostępnienie informacji na temat sposobu zakończenia czynności wyjaśniających oraz ewentualnej wysokości grzywny nałożonej w drodze mandatu karnego w tej konkretnej sytuacji, w myśl obowiązujących przepisów, może doprowadzić do udostępnienia danych osobowych podlegających ochronie wynikającej z art. 10 RODO. Wskazano, że jak wynika ze zgłoszeń otrzymywanych przez skarżącego, jest on często obecny w miejscu, o którym mowa we wniosku i obserwuje zachowania kierujących pojazdami. Może też znać osoby, wobec których są podejmowane interwencje i posiadać wiedzę o tym, która osoba kierowała pojazdem i dopuściła się wykroczenia. Stwierdzono, że taka informacja w połączeniu z danymi identyfikującymi właściciela (posiadacza) pojazdu - w postaci numeru rejestracyjnego - znanego przecież skarżącemu, miejscu i czasie wykroczenia oraz informacją o sposobie zakończenia interwencji rodzi uzasadnione obawy, że informacje mogą być ujawnione przez skarżącego, a co za tym idzie istnieje zagrożenie naruszenia przepisów RODO.

Zaznaczono, że trzeba pamiętać, iż administrator danych osobowych ma obowiązek dokonania analizy każdego wniosku, jaki do niego wpływa, bowiem zgodnie z treścią art. 5 RODO, administrator jest odpowiedzialny za przestrzeganie przepisów rozporządzenia i musi wykazać ich przestrzeganie. Wskazano, że jedną z zasad, których musi przestrzegać administrator jest przetwarzanie danych zgodnie z prawem, rzetelnie i w sposób przejrzysty dla osoby, której dane dotyczą.

Podkreślono również, że mając na uwadze fakt, iż administrator zobowiązany jest do zapewnienia, by przetwarzane dane były przetwarzane zgodnie z zasadami określonymi w art. 5 RODO, to musi brać pod uwagę, że przy zapytaniu o jedno konkretne zdarzenie, dotyczące zakończenia działań w stosunku do jednej osoby (zidentyfikowanej po stronie organu), może pojawić się wątpliwość, czy wniosek o udostępnienie informacji publicznej nie jest jednocześnie zapytaniem o dane osobowe, a jeżeli tak, to musi znaleźć podstawę do takiego działania. Ponieważ zaś zapytanie nie dotyczyło osoby pełniącej funkcje publiczne tylko zwykłej osoby fizycznej, konieczne stało się uwzględnienie ograniczenia wynikającego z art. 5 ust. 1 i 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej i odmowa udostępnienia informacji publicznej.

Wskazano również, że przepisy RODO mają zastosowanie do każdego aspektu realizowanych działań przez Straż, w sytuacji, gdy dochodzi do udostępnienia informacji publicznej, a część informacji odnosi się (lub może) do danych osobowych.

Podkreślono, że ustawodawca wprost wskazuje w przepisach, że ochrona prywatności osoby fizycznej jest ważniejsza niż prawo do pozyskania informacji publicznej (wskazując na art. 5 ust. 1 i 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej) i że w tym zakresie prawo do informacji podlega ograniczeniu. Stwierdzono, że art. 5 ust. 3 ustawy o dostępie do informacji publicznej stanowi jednoznacznie, że cyt.: „nie można, z zastrzeżeniem ust. 1 i 2-2b, ograniczać dostępu do informacji o sprawach rozstrzyganych w postępowaniu przed organami państwa, w szczególności w postępowaniu administracyjnym, karnym lub cywilnym, ze względu na ochronę interesu strony, jeżeli postępowanie dotyczy władz publicznych lub innych podmiotów wykonujących zadania publiczne albo osób pełniących funkcje publiczne - w zakresie tych

zadań lub funkcji.”, a w sprawie, w której została wydana decyzja wniosek nie dotyczył osoby pełniącej funkcje publiczne.

Podkreślono, że w ocenie organu administrator danych ma obowiązek wziąć pod uwagę ryzyko, iż osoba zgłaszająca i wnioskująca o informację posiada wiedzę o tym, kto był sprawcą czynu zabronionego — tak więc organ nie udostępniając wnioskowanej informacji tak czyni, gdyż jest to jego obowiązek wynikający z przepisów prawa i ma uzasadnione obawy, że udostępni niezgodnie z prawem dane osobowe. Zaznaczono, że w tym zakresie postępowanie organu nie jest dobrowolne.

Wskazano, że w związku z powyższym w sytuacji udostępniania informacji publicznej organ nie widzi problemu i nie odmawia jej udostępnienia, gdy wnioski dotyczą kilku osób, które nie pozwalają wtedy na identyfikację, która osoba została jak ukarana, natomiast wnioski dotyczące jednej osoby generują ryzyko naruszenia praw lub wolności osób fizycznych i organ wdrożył takie procedury, które uwzględniają m.in. właśnie kontekst, cele przetwarzania i ryzyko naruszenia praw podmiotów danych. Podkreślono, że wdrożenie i stosowanie tych procedur jest obowiązkiem administratora wynikającym z przepisów, a co więcej obowiązkiem, którego naruszenie może prowadzić do ukarania administratora przez organ nadzorczy.

Wskazano również, że rolą Straży Miejskiej jest ochrona porządku publicznego, o której mowa w przepisach ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o strażach gminnych, informacje o wynikach działania straży są gromadzone w ewidencji wyników działania straży (o czym jest mowa w art. 9a ust. 1 pkt 3 ustawy o strażach gminnych). Podniesiono, że zgodnie z art. 9b ust. 1 wskazanej ustawy informacje o danych zawartych w ewidencji, o których mowa powyżej, są przekazywane Komendantowi Wojewódzkiemu Policji w Krakowie. Zaznaczono, iż organ równocześnie publikuje na stronie Biuletynu Informacji Publicznej coroczne raporty z działalności. Raporty te mogą być uszczegółowiane na wniosek np. poprzez podawanie danych w zestawieniach miesięcznych i kwartalnych lub z podziałem na poszczególne rejony (dzielnice). Zaznaczono jednak, że w publikowanych raportach nigdy nie są podawane tak szczegółowe informacje, o których mowa we wniosku, pozwalające na identyfikację konkretnej osoby fizycznej (sprawcy wykroczenia).

Podkreślono w związku z tym, że rolą Straży Miejskiej jest informowanie o wynikach jej działania w sposób i w zakresie, o którym mowa powyżej, a nie zaspokajanie ciekawości Wnioskodawcy w zakresie informacji o nałożonym mandacie karnym lub udzielonym pouczeniu pojedynczej prywatnej osobie.

W dniu 4 lutego 2025 r. wpłynął wniosek Skarżącego o ponowne rozpatrzenie sprawy znak ST.WO.0137.33.2024, zakończonej wydaniem decyzji nr 1/2025 z dnia 17 stycznia 2025 r.

Skarżący zarzucił wydanej decyzji naruszenie art. 61 ust. 3 i art. 31 ust. 3 Konstytucji RP w zw. z art. 5 ust. 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej, w zakresie w jakim przepisy te stanowią o tym, że prawo dostępu do informacji publicznej może być ograniczone ze względu na prywatność osoby fizycznej, poprzez błędne zastosowanie, polegające na nieuzasadnionym przyjęciu, że w sprawie zachodzi potrzeba ochrony prywatności osoby fizycznej oraz wniósł o uchylenie decyzji w całości oraz udostępnienie informacji w zakresie pkt 1 i 1.1. wniosku z dnia 4 marca 2024 r.

Uzasadniając powyższy wniosek skarżący m.in. ponownie podniósł, iż objęte wnioskiem informacje dotyczą reakcji prawnej w zakresie sankcji z tytułu popełnienia

wykroczenia drogowego, a co za tym idzie, informacje te nie odnoszą się do kwestii ukarania określonej osoby i wymierzonej jej z tego tytułu sankcji, a tego w jaki sposób przy tego rodzaju zdarzeniu zadziałał organ. Skarżący m.in. wskazał również, iż zapytanie nie dotyczyło środków zastosowanych wobec konkretnej osoby, a w związku z określonym zdarzeniem, co za tym idzie, brak jest podstaw do tego by uznać, że udostępnienie przedmiotowej informacji pozwoli na identyfikację określonej osoby, a co za tym idzie na naruszenie jej prywatności.

W dniu 17 lutego 2025 r. po ponownym rozpatrzeniu wniosku z dnia 4 marca 2024 r. o udostępnienie informacji publicznej została wydana decyzja nr 3/2025 (sygn. ST.WO.137.33.2024) utrzymująca w mocy decyzję nr 1/2025 r. o odmowie udostępnienia wnioskowanej informacji publicznej w zakresie pkt 1 i 1.1 wniosku z dnia 4 marca 2024 r. W uzasadnieniu ponownie przedstawiono argumentację przedstawioną w uzasadnieniu decyzji nr 1/2025 r.

W dniu 20 marca 2025 r. wpłynęła skarga skarżącego do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 20 marca 2025 r. na decyzję Komendanta Straży Miejskiej Miasta Krakowa nr 3/2025 z dnia 17 lutego 2025 r., na mocy której, jak wskazuje Skarżący, utrzymano w mocy decyzję nr 1/2025 z dnia 17 stycznia 2025 r. w przedmiocie odmowy udostępnienia informacji w zakresie pkt 1 i 1.1 wniosku z dnia 4 marca 2024 r.

W skierowanej skardze skarżący ponownie podniósł argumenty dotyczące bezzasadności stanowiska organu przedstawionego w uzasadnieniu wydanej decyzji.

Skargę wraz z aktami sprawy oraz odpowiedzią na skargę przekazano do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie.

W przedłożonej sądowi administracyjnemu odpowiedzi na skargę przedstawiono stan faktyczny tj. przebieg postępowań o sygn. ST.WO.137.22.2024 i ST.WO.137.33.2024 przeprowadzonych w wyniku złożenia przez skarżącego wniosków o udostępnienie informacji publicznej z dni 10 lutego i 4 marca 2024 r. oraz ustosunkowując się do zarzutów skarżącego przedstawiono obszerną argumentację w zakresie zasadności ograniczenia w tym przypadku prawa dostępu do informacji publicznej ze względu na prywatność osoby, której dotyczyłyby żądane przez skarżącego informacje dotyczące rodzaju zastosowanego wobec tej osoby środka przewidzianego prawem — tj. informacje dotyczące ukarania tej osoby, z uwagi na możliwość jej identyfikacji przez skarżącego.

W odpowiedzi podkreślono, że celem ponownego rozpatrzenia sprawy organ podjął dodatkowe działania mające na celu dokładne, pogłębione i wnikliwe jej rozpoznanie - odnośnie rozpatrywanej kwestii została sporządzona pogłębiona analiza Inspektora Ochrony Danych jednostki. Ponadto Inspektor Ochrony Danych zwrócił się także do organu nadzorczego - Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych o wyrażenie stanowiska w przedmiotowej sprawie i stanowisko takie zostało uzyskane.

Wskazano, iż zgodnie z przedstawionym stanowiskiem numer rejestracyjny pojazdu stanowi dane osobowe w rozumieniu RODO (przy czym nie ma znaczenia, czy osoba wnioskująca o udostępnienie tych danych dysponuje (bądź nie) innymi informacjami, które umożliwiłaby identyfikację podmiotu danych), a numer tablicy rejestracyjnej, czy numer nadwozia pojazdu stanowi niekiedy wystarczające dane do ustalenia tożsamości właściciela pojazdu. Podniesiono również, że przedstawiciel Urzędu Ochrony Danych Osobowych poinformował, iż w przedstawionym przypadku zasadnym wydaje się rozważenie, czy żądanie udostępnienia przedmiotowych informacji w trybie dostępu do informacji publicznej nie stanowi próby obejścia prawa, które powinno skutkować odmową przekazania żądanych

danych - wskazując na treść art. 1 ust. 2 ustawy o dostępie informacji publicznej zgodnie z którym jej przepisy nie naruszają przepisów innych ustaw określających odmienne zasady i tryb dostępu do informacji będących informacjami publicznymi oraz na właściwe przepisy Kodeksu postępowania karnego, regulujące zasady dostępu do akt sprawy, stosowanej odpowiednio na podstawie art. 38 Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia.

Ponadto przedstawiono obszerną argumentację opartą w szczególności na analizie Inspektora Ochrony Danych jednostki (przedstawioną również w uzasadnieniu wydanych decyzji), w tym odnoszącą się także do argumentacji przedstawionej przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w uzasadnieniu wyroku z dnia 24 lipca 2024 r., o sygn. akt II SA/Kr 748/24.

Podsumowując przedstawione argumenty zaznaczono, że organ posiada wiedzę o ciężących na nim obowiązkach związanych z przetwarzaniem danych osobowych (m.in. wynikających z art. 24 ust. 1 i art. 5 rozporządzenia RODO), dotyczących dołożenia szczególnej staranności w celu ochrony interesów osób, których dane dotyczą i zapewnienia, aby dane te były przetwarzane zgodnie z prawem i innymi zasadami przetwarzania. Wskazano, że organ ma świadomość, że to na nim, jako administratorze ciąży również obowiązek wykazania, iż przestrzega tych przepisów i stosuje zasady przetwarzania wynikające z RODO. Podkreślono, że w związku z tym, w sytuacji sformułowania w drodze wniosku o udostępnienie informacji publicznej zapytania o jedną konkretną osobę (jak została ukarana) organ zawsze musi ocenić, czy nie jest to wniosek o udostępnienie danych, które potencjalnie mogą zidentyfikować osobę fizyczną, a w przypadku wystąpienia pozytywnej takiej oceny musi wystąpić o wskazanie podstawy prawnej pozyskania takich danych.

Dodatkowo podniesiono kwestię częstej obecności skarżącego na miejscu, w którym dokonał zgłoszenia. Wskazano, że w okresie od 1 stycznia 2023 r. do 30 marca 2023 r. tj. w okresie, w którym skarżący dokonał zgłoszenia, którego dotyczy wnioski o udostępnienie informacji publicznej (dokonanego w dniu 27 lutego 2023 r.) skarżący dokonał 73 zgłoszeń w rejonie, w którym zostało dokonane zawiadomienie, w tym ul. Nad Sudołem dotyczyło 39 zgłoszeń (pozostałe zgłoszenia dotyczyły ulic Kluzeka, Prądnickiej, Bałtyckiej, Stachewicza, Narutowicza, Pachońskiego, Szopkarzy, Danki, Białoprądnickiej). Jak wskazano w szczególności w dniu 27 lutego 2023 r. skarżący dokonał na ul. nad Sudołem 10 zgłoszeń: 2 zgłoszeń dotyczących ul. Nad Sudołem 6; 3 zgłoszeń dotyczących ul. Nad Sudołem 14; 3 zgłoszeń dotyczących ul. Nad Sudołem 22 i 2 zgłoszeń dotyczących ul. Nad Sudołem 32. Pokreślono, iż we wskazanym okresie skarżący w dokonywanych zgłoszeniach konsekwentnie wskazywał jako swój adres miejsce znajdujące się w odległości około 1 kilometra od miejsca zgłoszenia.

Jak podniesiono tym samym tak częsta obecność zgłaszającego w tym rejonie, niemająca incydentalnego charakteru, a w szczególności dokonanie innych zgłoszeń w dniu 27 lutego 2022 r. na ul. Nad Sudołem, uprawdopodobniała w znacznym stopniu możliwość zidentyfikowania przez Skarżącego osoby kierującej zgłoszonym pojazdem - sprawcy wykroczenia, a w konsekwencji mogła prowadzić do udostępnienia danych osobowych podlegających ochronie.

Wyrokiem z dnia 27 maja 2025 r. o sygn. II SA/Kr 355/25 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie uchylił zaskarżoną decyzję oraz decyzję ją poprzedzającą. Ponadto zasądził od Straży Miejskiej Miasta Krakowa na rzecz skarżącego kwotę 200 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania (kwota ta została skarżącemu wypłacona).

W uzasadnieniu sąd wskazał na treść art. 153 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (zgodnie z którym ocena prawna i wskazania co do dalszego postępowania wyrażone w orzeczeniu sądu wiążą w sprawie organy, których działanie, bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania było przedmiotem zaskarżenia, a także sądy, chyba że przepisy prawa uległy zmianie), podnosząc, iż zgodnie z tym przepisem organ wydając zaskarżone decyzje był związany wytycznymi i oceną prawną wyrażonymi przez sąd w wyroku z dnia 24 lipca 2024 r., sygn. akt II SA/Kr 748/24. Wojewódzki Sąd Administracyjny wskazał także, iż przy ponownym rozpoznaniu sprawy organ powinien podporządkować się ocenom prawnym przedstawionym we wskazanym wyroku.

W związku z wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego z dnia 27 maja 2025 r. przeprowadzono analizę skutków jego wydania. W jej wyniku: odstąpiono od zaskarżenia wyroku (co skutkowało wypłatą skarżącemu zasądzonych kosztów postępowania); przekazano osobie kierującej komórką organizacyjną właściwą w zakresie rozpatrywania wniosków o udostępnienie informacji publicznej o zasadności w świetle zapadłego wyroku udostępnienia skarżącemu informacji publicznej w ramach ponownego rozpoznania sprawy; zmieniono praktykę działania w zakresie udostępniania informacji publicznej w tożsamyh sprawach (do czasu wprowadzenia zmian legislacyjnych sygnalizowanych przez Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych lub wystąpienia nowych okoliczności, innych niż zakwestionowane w zapadłych wyrokach, uzasadniających odmowę udzielenia informacji).

W dniu 13 maja 2025 r. Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych skierował do Sekretarza Stanu ds. Unii Europejskiej wystąpienie (znak DOL.0623.1.2024), w którym poinformował o konieczności dokonania stosownych zmian w przepisach regulujących dostęp do informacji publicznej dotyczących ograniczenia prawa do informacji publicznej ze względu na prywatność osoby fizycznej w kontekście wyroku Trybunału Sprawiedliwości z 3 kwietnia 2025 r. Unii Europejskiej w sprawie C-710/23 Ministerstvo zdravotnictvi (ministerstwo zdrowia, Republika Czeska), w którym Trybunał analizował kwestię konfliktu dwóch praw — prawa dostępu do informacji publicznej oraz prawa do ochrony danych osobowych.

We wskazanym dokumencie Prezes UODO wskazał, iż art. 5 ust. 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej, zgodnie z którym prawo do informacji publicznej podlega ograniczeniu ze względu na prywatność osoby fizycznej lub tajemnicę przedsiębiorcy, nie zawiera jednak żadnego odesłania do przepisów o ochronie danych osobowych i samego RODO, niemniej z orzecznictwa sądów administracyjnych wynika, że prawo do ochrony danych osobowych należy wywieść z szerszego zakresowo prawa do prywatności jako prawnego ograniczenia dostępu do informacji publicznej.

Prezes UODO podniósł również, że z analizy przepisów obowiązujących w Polsce w zakresie udostępniania informacji publicznej oraz orzecznictwa polskich sądów administracyjnych płynie wniosek, że kwestia zapewnienia autonomii informacyjnej osobie, której dane dotyczą, co do której złożony został wniosek o udostępnienie informacji publicznej, nie jest ani wystarczająco precyzyjnie uregulowana w art. 5 ust. 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej, ani też nie można mówić o w pełni jednoznacznym i utrwalonym orzecznictwie sądów w tym zakresie. Ponadto Prezes UODO wyjaśnił, że z treści art. 5 ust. 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej nie wynika, jakimi przesłankami należy kierować się przy ocenie, czy udostępnienie nie naruszy prawa do prywatności osoby, której wniosek dotyczy, ani nie określa trybu odnoszącego się do zapewnienia autonomii informacyjnej tej

osoby (w szczególności nie wynika z niego, czy i w jakich okolicznościach należy zwrócić się do niej o zajęcie stanowiska w kwestii udostępnienia jej danych). W efekcie administrator realizujący ten wniosek nie ma pewności, czy jego działanie (lub zaniechanie) w tym zakresie jest zgodne z przepisami tej ustawy i zasadami ochrony danych osobowych.

Tym samym Prezes UODO stwierdził, że należy zatem dokonać stosownych precyzyjnych zmian w polskich przepisach regulujących dostęp do informacji publicznej w zgodzie z treścią wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej i przepisami o ochronie danych osobowych.

Pismem z dnia 17 lipca 2025 r. o sygn. ST.WO.0137.33.2024 skarżący został poinformowany, że wobec sprawcy wykroczenia, który w dniu 27 lutego 2023 r. naruszył przepisy ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym w zakresie zatrzymania i postoju pojazdów zastosowano pouczenie.

W tym miejscu wyjaśniam, że zgodnie z dokonanymi ustaleniami z uwagi na uprzednie przekazanie zanonimizowanej kopii notatki urzędowej oraz następnie przekazanie informacji o środku przewidzianym prawem zastosowanym wobec sprawcy wykroczenia tj. przekazanie zanonimizowanej informacji zawartej w przekazanym dokumencie nie przekazano skarżącemu kopii notatki urzędowej z niezanonimizowaną tą informacją. Niemniej obecnie mając na uwadze treść złożonego przez skarżącego w dniu 4 marca 2024 r. wniosku o udostępnienie informacji publicznej, obejmującego również przekazanie kopii notatki urzędowej dokumentującej uznano za zasadne przekazanie przedmiotowego dokumentu.

Jednocześnie Komendant Straży Miejskiej poinformował, że w wyniku powyższych ustaleń notatka z niezanonimizowanymi informacjami dotyczącymi zastosowanego wobec sprawcy wykroczenia środka przewidzianego prawem zostanie przekazana skarżącemu.

Odnosząc się do zastrzeżeń skarżącego komendant podkreślił, iż czynności podejmowane w wyniku wystąpienia przez skarżącego z wnioskiem o udostępnienie informacji publicznej w zakresie sposobu ukarania sprawcy wykroczenia (tj. kierującego zgłoszonym przez Skarżącego parkującym nieprawidłowo pojazdem) nie miały na celu utrudnianie skarżącemu dostępu do informacji publicznej, jak też przeciągania prowadzonego w tej sprawie postępowania.

Komendant wyjaśnił, iż wydając decyzje w przedmiocie odmowy udostępnienia skarżącemu wnioskowanej informacji publicznej, mając na uwadze ustalony stan faktyczny, zgodnie z którym skarżący wnioskował o informacje dotyczące zastosowania środka przewidzianego prawem wobec kierującego konkretnym, zidentyfikowanym przez niego pojazdem, opierano się przyjętej i szeroko uargumentowanej wykładni art. 5 ust. 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej i rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych - RODO), zgodnie z którą informacje o ukaraniu konkretnej osoby, stanowiące dane osobowe, nie podlegają udostępnieniu w ramach dostępu do informacji publicznej z uwagi na ochronę prywatności tej osoby, jednocześnie mając na uwadze ciężące na Komendancie Straży Miasta Krakowa obowiązki administratora danych osobowych i wynikające w sytuacji braku należytej ich ochrony konsekwencje wyciągane przez organ nadzorczy - Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych.

Komendant nadmieniał, iż uwagi w zakresie niewystarczającego uregulowania kwestii ograniczenia prawa dostępu do informacji publicznej z uwagi na ochronę prywatności osoby w kontekście przepisów o ochronie danych osobowych i rozporządzenia RODO zostały wyrażone przez Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych w przywołanym wyżej stanowisku z dnia 13 maja 2025 r. znak DOL.0623.1.2024.

Jednocześnie zaznaczył, iż w przedmiotowym zakresie organ korzystał z przysługujących mu środków prawnych przewidzianych przepisami ustawy z dnia 6 września 2021 r. o dostępie do informacji publicznej oraz ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, a w sytuacji ich wyczerpania, po wydaniu wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 27 lipca 2025 r. udostępnił skarżącemu informację o zastosowanym wobec sprawcy wykroczenia środka przewidzianym prawem oraz dostosował przyjętą praktykę w zakresie udostępniania informacji publicznej do treści wydanych w sprawie wyroków.

Komendant wyjaśnił także, iż wskazywana przez skarżącego znaczna objętość kierowanych do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego pism stanowiących odpowiedzi na wnoszone przez skarżącego do tego sądu za pośrednictwem organu skargi wynikała zarówno z konieczności przedstawienia sądowi stanu faktycznego (przebiegu podjętych w sprawie czynności), jak też konieczności zaprezentowania przyjętego w sprawie stanowiska i jego uzasadnienia.

Komisja Skarg, Wniosków i Petycji, która zgodnie z przepisem § 57a ust. 4 pkt I Statutu Miasta Krakowa przygotowuje dla Rady Miasta propozycje rozstrzygnięć w sprawach skarg, po zapoznaniu się z całością materiałów, a w szczególności ze skargą oraz stanowiskiem przekazanym przez Komendanta Straży Miejskiej Miasta Krakowa uznała, że zarzuty zawarte w skardze są bezzasadne.

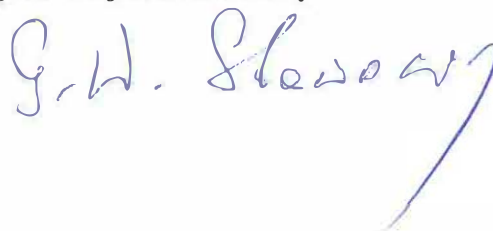
Mając na uwadze powyższe Komisja Skarg, Wniosków i Petycji rekomenduje Radzie Miasta Krakowa uznanie przedmiotowej skargi za bezzasadną.

Niniejsza uchwała stanowi zawiadomienie o sposobie załatwienia skargi w rozumieniu art. 237 § 3 k.p.a. w związku z art. 238 § 1 k.p.a.

Stosownie do art. 239 k.p.a. Rada Miasta Krakowa informuje, iż: „W przypadku gdy skarga, w wyniku jej rozpatrzenia, została uznana za bezzasadną i jej bezzasadność wykazano w odpowiedzi na skargę, a skarżący ponowił skargę bez wskazania nowych okoliczności – organ właściwy do jej rozpatrzenia może podtrzymać swoje poprzednie stanowisko z odpowiednią adnotacją w aktach sprawy – bez zawiadamiania skarżącego”.

**W imieniu Komisji
Przewodniczący Komisji Skarg, Wniosków i Petycji
Rady Miasta Krakowa**

Grzegorz Wojciech Stawowy

Uzasadnienie

Stosownie do treści przepisu art. 229 pkt 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego, jeżeli przepisy szczególne nie określają innych organów właściwych do rozpatrzenia skarg, rada gminy jest organem właściwym do rozpatrzenia skargi dotyczącej zadań lub działalności Prezydenta Miasta i kierowników gminnych jednostek organizacyjnych. Zgodnie z art. 18 b ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym, rada gminy rozpatruje skargi na działania wójta i gminnych jednostek organizacyjnych; wnioski oraz petycje składane przez obywateli; w tym celu powołuje Komisję Skarg, Wniosków i Petycji. Mając powyższe na uwadze Komisja Skarg, Wniosków i Petycji przedkłada Radzie Miasta Krakowa projekt uchwały w sprawie rozpatrzenia przedmiotowej skargi. Komisja proponuje uznać skargę za bezzasadną, uzasadnienie faktyczne i prawne rozpatrzenia skargi stanowi załącznik do projektu uchwały.

**W imieniu Komisji
Przewodniczący Komisji Skarg, Wniosków i Petycji
Rady Miasta Krakowa**

Grzegorz Wojciech Stawowy

